

Ани Аво

Последна битка

Не след дълго битката свърши. Двете велики флотилии сега представляваха десетина полуразрушени кораба. Останалата част се рееше из космоса, на няколко части или на милиони дребни частички, подобни на свръхсложен пъзел. Най-големият боен кораб на Земята 291 бе разцепен на две, а частите му се раздалечаваха бавно, като едната от тях заплашително се движеше към остатъците от „Защитник“, гордостта на Марс. От време на време из останките проблясваше светлина – това бяха експлозиите на някой агонизиращ кораб или пък сблъсък на части от един с части от друг кораб. И, понеже в космоса не се разпространява звукова вълна, цялата сцена бе като в нретен филм. Един от корабите, чието туловище бе цяло, но това не го правеше по-жив от другите, все още се въртеше и изглежда поддържаше някаква минимална изкуствена гравитация, защото си бе хванал за спътници стотина малки отломки. Корабът се движеше бавно. Изглежда екипажът му бе поразен от химическо оръжие и не бе успял да реагира. До него се рееше „Мапс“ или поне това, което бе останало от него. Той бе без магнитен щит, а звездолетните гнезда бяха зинали. Очевидно, той бе пострадал от същото химическо оръжие, даже, вероятно, от приятелски огън. Начинът на „заразяване“ на целта е много прост – изстрелва се сонда, която носи съответния газ и буквално се врязва в целта. Когато датчиците на върха регистрират смесица от кислород, азот и въглероден диоксид, независимо от други примеси, се инжектира газ. Лошото е, че сондата не може да бъде използвана ефективно в масов бой, защото не се знае кой точно кораб ще улучи. Наблизо 117-Б, една огромна метална гробница, уверено пътуваше към нищото.

Измежду останките и гробниците се движеше лека совалка с отличителните знаци на Земята. Тя чевръсто избягваше по-големите късове метал, както и малките между другото.

– Я сканирай онова там!- предложи Дот и посочи някакъв неподвижен труп.

– Не ни влиза в работата. – отсече Морт, но веднага поясни – Виж червения кръг с чертата отляво. Не ти ли прилича на марсианския герб? – Дот се съгласи негласно и продължи да оглежда новопоявилото се гробище.

– Ще ги махнат ли, като свършим? – попита той.

– Че защо? Никой маршрут не минава оттук. Намираме се на седалищните части на космоса, ако разбираш евфемизма. Защо да се харчат пари за глупости?

Дот бе млад пилот, за първи път виждаше подобна картина. Сам не

можеше да си обясни как двете планети ще продължат войната след това. Докато Морт бе стара пушка. Вече 12 години обикаляше из подобни места, които на Земята биха били наречени „пепелища“, търсейки и най-малките признаци на живот. Бе спасявал хиляди хора, както и бе унищожавал или изоставял хиляди, защото не се земляни. „Спасеният враг е убит приятел.“ – казваха генералите и спасителните совалки „Помощ“ внимателно си подбираха обектите.

– Какво ще стане с убитите? – попита отново Дот.

– Ще им отслужат една панахида на Земята, ще издигнат надгробни плочи, роднините им ще си поплачат горчиво и това е.

– И няма да ги търсят. В някой от корабите може да има трупове. Не трябва ли да ги върнем на семействата им?

– Дот, повечето кораби са заразени. За да влезем вътре ни трябва пари и време. Ние нямаме нито време, нито пари, а освен това...

В този момент разговорът им бе прекъснат от интеркома: „Екип 3, скенирайте 117!“ След минути екип 3 докладва, че на 117 не е открит живот и че корабът е заразен.

– Медицинският център търси някого, иначе нямаше да искат скениране само на един кораб, а на целия куб. – рече Морт – Дот, обърни към 117 – Б, нека поразгледаме там. Имаме още само половин час... Екип 3 скенира 117 – Б... Нищо.

От Медицинския център отново поискаха скениране, този път на 253, резултатът бе същият. Вместо отговор се чу тишина, интеркомът на Медицинския център работеше, но нямаше кой да отговори. След няколко минути пълно мълчание чуха смущение, а след това: „Екип 3, добре дошли на 10–371 – Лазарет. Прекратете търсенето.“

– Понякога спасяваш ли хора? – за Дот това бе първа акция.

– Да, и то често, но не при толкова жестоки битко. Като гледам това ще ни е последната. Е, поне ще имаме малко спокойствие.

– Ами войната? Кой я печели?

– Никой, разменихме си по една пирова победа, повече не можем. – Морт погледна настрани, Дот се вираше в някаква точка пред тях. – Какво?

– Капсула, при това, движи се към нас. Трябва да е спасителна, скенирай... Ама нещо ми се вижда малка. Дали не е от онези, единичните?

Морт скенира обекта... Вместо да обясни на младия си колега, той направо изкомандва:

– Махни се от пътя й!

– Ама няма марсиански герб – възрази Дот.

– Бързо, по дяволите!

И това бяха последните му думи. Химическа капсула, точно такава, каквато бе поразила Медицинския център, се заби в корпуса и изпусна смъртоносния си газ. Край 117 – Б още една метална гробница уверено пътуваше към нищото.

1.IX.2000 г.

КРАЙ

© 2000 Ани Аво

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/49>]